

Capitolul I. Infracțiunea deviată, formă a unității naturale de infracțiune

Secțiunea 1. Unitatea de infracțiune. Concept și clasificări

1. Unitatea de infracțiune există „*ori de câte ori un complex de date de fapt poate fi încadrat în întregul său în conținutul incriminării unei singure infracțiuni. Același lucru când, deși au rămas pe dinafară unele date de fapt, acestea nu pot alcătui conținutul vreunei alte infracțiuni*”^[1]. Așadar, unitatea de infracțiune presupune ca activitatea făptuitorului să realizeze conținutul unei singure infracțiuni. Acest lucru poate rezulta din natura acțiunii sau inacțiunii (unitate naturală) sau din voința legiuitorului, atunci când o pluralitate de acțiuni sau inacțiuni este incriminată ca o singură infracțiune (unitate legală). Majoritatea infracțiunilor constituie unități naturale, fiind realizate printr-o singură acțiune sau inacțiune și cu aceeași poziție subiectivă, existând, așadar, atât o unitate obiectivă, o unitate subiectivă, cât și o unitate juridică^[2].

2. În cazul *unității naturale de infracțiune*, factorul hotărâtor nu este norma de incriminare (deși aceasta nu poate fi exclusă, datele realității neputând constitui infracțiune decât raportate la o normă de incriminare), ci elemente exterioare acesteia, cum ar fi actul material, unitatea fizică și psihică a manifestării exterioare. Fiind vorba de o unică manifestare fizică, aceasta nu poate avea loc, de regulă, decât într-un singur loc și într-un singur moment (excepție făcând infracțiunea continuă)^[3].

De regulă, factorul care conferă unitate infracțiunii este însuși actul fizic, *mișcarea unică musculară* care stă la baza actului (criteriul fiziologic de identificare a unității de infracțiune), precum și rezoluția unică. Aceste trăsături nu epuizează însă conceptul de unitate de infracțiune.

^[1] V. Dongoroz, *Drept penal*, reeditarea ediției din 1939, Asociația Română de Științe Penale, București, 2000, p. 262-263.

^[2] *Idem*, p. 263.

^[3] G. Antoniu, *Unitatea de infracțiune*. Contribuții, în R.D.P. nr. 3/1999, p. 12.

Există și situații când ne aflăm în fața *mai multor contracții musculare neomogene* ale făptuitorului, care constituie trepte de realizare a actului final (de exemplu, făptuitorul urmărește victima, se apropie de aceasta, îi introduce mâna în buzunar). În acest caz, unitatea simplă de infrațiune este asigurată de unitatea de scop și de progresivitate a diferitelor contracții musculare nerelevante penal, care se produc neîntrerupt până la actul final, dar și de procesul psihic. În asemenea situații, pluralitatea de contracții musculare este cerută de însăși materialitatea actului final, care nu ar putea fi realizat altfel^[1].

Unitate naturală de infrațiune mai există și în cazul în care subiectul comite *mai multe acte fizice identice*, care, deși au și izolat relevanță penală, fiecare în parte nu este în măsură să producă rezultatul aflat în reprezentarea făptuitorului. Dacă are loc o repetare a actului, iar aceste repetări se desfășoară neîntrerupt sau la o distanță rațională de timp, pluralitatea de contracții musculare apare ca unificată natural atât prin identitatea actului fizic, cât și prin scopul urmărit^[2].

O altă ipoteză a unității simple de infrațiune privește *pluralitatea de contracții musculare identice, omogene*, într-o unitate de loc și de timp, fiecare cu relevanță proprie, atunci când acestea au loc în mod neîntrerupt și cu aceeași ocazie (de exemplu, agentul aplică mai multe lovituri victimei, rostește insulte în mod repetat sau ia în mod repetat bunuri de pe raftul unui magazin).

Având în vedere aceste aspecte, unitatea naturală de infrațiune ar putea fi denumită proprie, atunci când constă într-o unică contracție musculară, și improprie, atunci când la baza unității naturale stă o pluralitate de contracții musculare. Faptul că unitatea de infrațiune poate îmbrăca diferite modalități nu intră în contradicție cu ideea conform căreia criteriul de diferențiere a unității de pluralitatea de infrațiuni ar fi încadrarea unui complex de date de fapt în conținutul unei singure sau mai multor incriminări^[3].

În concepția autorilor români, în sfera unității naturale de infrațiune sunt incluse, pe lângă infrațiunea simplă, infrațiunea continuă și infrațiunea deviată^[4], pe care, însă, legiuitorul penal

[1] *Idem*, p. 14.

[2] G. Antoniu, *Unitatea de infrațiune...*, p. 14.

[3] V. Dongoroz, *Drept penal...*, p. 263.

[4] În doctrina penală s-a formulat și opinia că în cadrul unității naturale de infrațiune ar trebui cuprinse și infrațiunile de obicei. Se susține că elementul unificator al pluralității de acte este doar aparent norma de incriminare care ar pretinde repetarea actelor, în realitate ceea ce unifică actele fizice fiind

român nu le definește, acestea făcând obiectul discuțiilor din literatura de specialitate.

Problematika unității de infracțiune nu se epuizează cu unitatea naturală de infracțiune, existând și ipoteze în care unei pluralități de acte sau acțiuni îi corespunde o unitate de infracțiune prin voința legiuitorului.

În cadrul unității legale de infracțiune, doctrina penală română analizează infracțiunea continuată, infracțiunea complexă, infracțiunea progresivă și infracțiunea de obicei, legiuitorul definind numai primele două forme în art. 41 C. pen.

3. Atât în doctrina penală, cât și în jurisprudență, problematica unității și pluralității de infracțiuni a ocupat întotdeauna un loc important atât datorită consecințelor pe care acestea le atrag asupra răspunderii penale a făptuitorului, cât și datorită diversității aspectelor sub care se înfățișează. Acest lucru a condus la sistematizări diferite ale materiei: unele legislații reglementează această instituție în cadrul dispozițiilor privitoare la infracțiune^[1]; alte legislații în capitolul privitor la pedeapsă^[2], iar unele aspecte sunt tratate în cadrul teoriei norme penale (aspectele privind concursul de norme penale). Chiar și în doctrina penală română tratarea unității de infracțiune în raport cu pluralitatea este abordată diferit. Unii autori se ocupă de această materie înainte de pluralitatea de infracțiuni, considerând că, înainte de a clarifica conceptul de pluralitate, trebuie investigat conceptul de unitate ca element component al pluralității^[3]. Alți autori tratează materia unității după pluralitatea de infracțiuni, subliniind opoziția dintre

tendința ca repetarea să devină o obișnuință, un nărav, o anumită trăsătură a caracterului făptuitorului. Se subliniază că repetarea actelor este strâns legată de contextualitate, de o continuitate în timp, care să evidențieze unitatea de rezoluție și să dea expresie obișnuinței. A se vedea G. Antoniu, *Unitatea de infracțiune...*, p. 19-20.

[1] De exemplu, legea penală română, legea penală italiană.

[2] De exemplu, legea penală franceză, legea penală germană.

[3] V. Dongoroz, *Drept penal*, reeditarea ediției din 1939, Asociația Română de Științe Penale, București, 2000, p. 261-271; Al. Boroș, *Drept penal. Partea generală*, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 184-206; C. Mitrache, *Cr. Mitrache*, *Drept penal român. Partea generală*, ed. a 7-a revăzută și adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2009, p. 253-269; M. Zolyneak, *M.I. Michinici*, *Drept penal. Partea generală*, vol. II, Ed. Fundației „Chemarea”, Iași, 1999, p. 211-225; I. Pascu, *Drept penal. Partea generală*, Ed. Hamangiu, București, 2007, p. 253-283.

pluralitate și unitate^[1], iar o altă parte dintre autori o tratează între instituția concursului de infracțiuni și recidivă^[2], chiar dacă legea penală reglementează unele forme de unitate legală de infracțiuni după recidivă^[3].

O primă încercare de a sistematiza această materie în doctrina română a făcut-o Ion Tanoviceanu în cursul său din 1912^[4], însă acesta nu distingea încă suficient de clar situațiile în care unitatea de infracțiune avea la bază o unitate naturală a actului sau o pluralitate de acte contextuale, de unitatea legală de infracțiune, când factorul unificator este exclusiv legea penală. Cu toate acestea, ideile autorului au reprezentat un pas important în analiza problematicii de care ne ocupăm.

Un rol important în evoluția unității și pluralității de infracțiuni l-a avut V. Dongoroz, care, pentru prima dată, a tratat în mod complet această materie, pornind de la logica internă a fenomenelor studiate. Dongoroz a arătat că, pentru a distinge unitatea de pluralitatea de infracțiuni trebuie să avem în vedere o bază de evaluare (prima coordonată) și un anumit element de corelație, ca factor comun (a doua bază de evaluare). Nu în ultimul rând, el a făcut distincție între situațiile reale și situațiile aparente în această materie, precum și între situațiile de fapt și realitățile juridice, definind unitatea reală și pluralitatea aparentă, unitatea juridică și unitatea de fapt.

^[1] M. Basarab, *Drept penal. Partea generală*, vol. II, Ed. Lumina Lex, București, 1997, p. 83-111.

^[2] V. Dongoroz și colab., *Explicații teoretice ale Codului penal român. Partea generală*, vol. I, ed. a 2-a, Ed. Academiei, Ed. All Beck, București, 2003, p. 252-276.

^[3] G. Antoniu, *Unitatea de infracțiune...*, p. 9.

^[4] I. Tanoviceanu, *Curs de drept penal*, vol. I, Atelierele Grafice „Socec & Co”, București, 1912, p. 555-581, 674-755. Autorul a tratat, în capitolul privind clasificările infracțiunilor, problema formelor unității de infracțiune, analizând infracțiunile momentane, continue, simple și de obicei, după care a vorbit, în alt capitol, despre pluralitatea de infracțiuni cu modalitățile sale: cumulul de infracțiuni și recidiva. Autorul analiza sub denumirea de infracțiune colectivă situațiile în care o persoană sustrage dintr-o casă bunuri aparținând mai multor proprietari sau când, neputând lua toate lucrurile deodată, făptuitorii le transportă pe rând. În aceeași categorie a infracțiunilor colective (prin natura lor) autorul introducea și situațiile în care se aplicau lovituri repetate, se foloseau injurii repetate etc. Același autor considera că pluralitatea de acțiuni cu relevanță penală proprie (insulta, lovirea, vătămarea,uciderea) constituie unitate de infracțiuni și atunci când fiecare dintre actele menționate a constituit o treaptă de realizare a ultimului rezultat, cu motivarea că infracțiunea mijloc se absoarbe întotdeauna în infracțiunea scop.

În viziunea autorului Dongoroz există trei tipuri de unități, și anume:

– tipul I, format din unitatea perfectă sau simplă, în care există o singură violare a legii penale, un singur element obiectiv și o singură rezoluțiune delictuoasă (care cuprinde infracțiunea simplă, continuă, de obicei și deviată), în acest caz unitatea fiind reală și juridică;

– tipul II cuprinde acele situații în care există o singură violare a legii penale, o singură rezoluțiune delictuoasă, însă mai multe activități tipice, corespunzătoare elementului material fie al aceleiași infracțiuni, fie al unor infracțiuni diferite, tip caracterizat prin existența unei unități juridice și subiective, însă și a unei pluralități obiective (infracțiunile complexe, progresive și continuate);

– tipul III presupune existența unei singure violări a legii penale comise prin mai multe rezoluții delictuoase și mai multe acțiuni, care ar fi putut, fiecare în parte, constitui elementul obiectiv al unei infracțiuni. În această categorie intră toate infracțiunile calificate, ori de câte ori cauza de agravare constă într-o acțiune care, prin ea însăși, poate constitui o infracțiune și care s-a săvârșit cu o rezoluțiune delictuoasă proprie^[1].

Dongoroz a subliniat diferența între unitatea și pluralitatea reală de infracțiuni în raport cu unitatea și pluralitatea aparentă de infracțiuni. Conform opiniei sale, *unitatea este reală* când, în mod natural, există o singură faptă, iar *pluralitatea este reală* când, în mod natural, avem mai multe fapte. În același timp, unitatea este aparentă în cazul în care mai multe violări ale legii par a fi datorate unei activități fizice unice, fiind săvârșite cu o singură rezoluțiune delictuoasă, deși în realitate există o pluralitate de texte și de rezoluții delictuoase. Se consideră că, în cazul concursului ideal, există o pluralitate reală în spatele unei unități aparente. Concursul ideal de infracțiuni este conceput ca o pluralitate comprimată, în opoziție cu concursul real, la care pluralitatea este disociată^[2].

De observat, de asemenea, părerea autorului V. Dongoroz în ceea ce privește posibila discrepanță dintre real și legal, dintre

[1] V. Dongoroz, Drept penal..., p. 263-267.

[2] *Idem*, p. 268. În opinia autorului, în cazul concursului ideal de infracțiuni, deși există o singură activitate, aceasta cuprinde comprimate în ea elementele obiective ale mai multor infracțiuni și, deși avem o singură rezoluțiune, în ea sunt comprimate elementele subiective ale mai multor rezoluții. Așadar, într-o activitate unică se pot comprima elementele mai multor infracțiuni, după cum într-un înscris se pot comprima mai multe convenții.

evaluarea în raport cu norma de incriminare și realitate sau natura lucrurilor, dintre realitatea naturală și realitatea normativă.

În mod corect, autorul sesizează că noțiunile de unitate și pluralitate din limbajul juridic penal sunt împrumutate din vorbirea curentă, unde aceste concepte se folosesc atunci când se formulează o judecată asupra unui ansamblu de entități, pentru a se desprinde concluzia dacă acestea reprezintă o unitate sau o pluralitate^[1].

Ori de câte ori ne referim la unitatea de infrațiune și la pluralitatea de infracțiuni, formulăm o anumită judecată, o anumită concluzie asupra existenței unei singure încălcări a legii sau a mai multor asemenea încălcări.

Dacă evaluăm o singură încălcare concretă a legii comisă printr-o singură contracție musculară, vom ajunge la concluzia că există o unitate de infrațiune. Această unitate va fi reală, deoarece obiectul evaluării este susceptibil de a fi constatat prin simțuri, și simplă, pentru că baza de evaluare cuprinde o singură dată obiectul supus evaluării.

Atunci când evaluarea privește date nedeterminate ale realității și raportăm aceste date la baza de evaluare, dacă se ajunge la concluzia că baza de evaluare este cuprinsă de mai multe ori în obiectul supus evaluării, ne aflăm în cazul unei pluralități de infracțiuni. Pluralitatea va fi reală când se constată că există mai multe entități susceptibile de a fi constatate prin simțuri ca o pluralitate de infracțiuni. Totodată, este vorba și de o entitate complexă, întrucât în cuprinsul ei baza de evaluare se regăsește de mai multe ori^[2].

Aceste idei au fost preluate, 30 de ani mai târziu, în lucrarea „Explicații teoretice ale Codului penal român”, în care același autor evidențiază din nou opoziția între unitatea și pluralitatea de infracțiuni, dar și între unitatea naturală și cea legală de infrațiune, în raport cu factorii unificatori diferiți care operează în fiecare dintre aceste modalități.

Considerând că legiuitorul trebuie să definească explicit ipotezele unității juridice sau cel puțin pe cele care prezintă cele mai mari dificultăți de înțelegere și aplicare, Dongoroz a determinat introducerea în Codul penal din 1969 a dispozițiilor art. 41, care

[1] V. Dongoroz, *Drept penal...*, p. 262.

[2] *Idem*, p. 263.

definesc infracțiunea continuată și infracțiunea complexă, ca modalități ale unității juridice legale de infracțiune^[1].

Continuatorii operei lui Dongoroz și-au însușit, în mare parte, ideile exprimate în lucrările sale, singura abatere fiind înscrierea infracțiunii de obicei printre formele unității legale de infracțiune, și nu în cadrul unității naturale.

4. În domeniul dreptului penal, ca și în vorbirea curentă, unitatea și pluralitatea ar putea constitui o judecată asupra unei entități reale, efective sau asupra unei entități aparente.

Dacă, în realitatea de zi cu zi, aparența în cazul unității sau pluralității de entități se explică printr-o denaturare a realității, factorii obiectivi fiind hotărâtori, aparența în dreptul penal poate avea la bază judecări sau interpretări legate de interese de politică penală sau prin dispozițiile unificatoare ale legii penale, factorii subiectivi fiind predominanți^[2].

Analizând realitatea înconjurătoare, raportat la știința dreptului penal, trebuie făcută deosebirea între existența obiectivă, naturală a obiectului pe care îl caracterizăm ca unitate sau pluralitate și concluzia juridică asupra acestuia, concluzie care nu întotdeauna coincide cu obiectul privit ca entitate naturală susceptibilă să fie constatată prin simțuri. În majoritatea cazurilor există o atare coincidență, în sensul că judecata cu privire la unitatea obiectului evaluat corespunde unității naturale a acestuia și judecata cu privire la o pluralitate de date evaluate corespunde pluralității naturale a obiectelor supuse evaluării.

Există, însă, și situații în care această concordanță lipsește. Este vorba despre acele cazuri în care ceea ce prin natura sa ar reprezenta o unitate să constituie în lumina legii penale o pluralitate, iar ceea ce în mod natural constituie o pluralitate să fie tratat, din perspectiva legii penale, ca o unitate. În aceste cazuri, judecata asupra unității sau pluralității obiectului evaluat nu modifică realitatea lui naturală, însă îi atribuie o altă semnificație, raportat la interesele de politică penală sau la particularități ale represiunii penale sau ale tehnicii legislative.

În aceste condiții, trebuie diferențiate situațiile reale de situațiile aparente și situațiile de fapt de cele de drept.

[1] V. Dongoroz și colab., op. cit., p. 252-253.

[2] C. Duvac, Pluralitatea aparentă de infracțiuni, Ed. Universul Juridic, București, 2008, p. 12-13.

Există pluralitate aparentă de infracțiuni atunci când o acțiune (inacțiune) unică încalcă aparent mai multe norme de incriminare ori când în materialitatea lor mai multe acțiuni apar ca o pluralitate, deși, în mod natural sau legal, acestea trebuie considerate ca o unitate de infracțiune^[1].

În funcție de modul în care se înfățișează pluralitatea aparentă, în literatura de specialitate se vorbește de o pluralitate aparentă propriu-zisă, dar și de o pluralitate aparentă improprie.

În cadrul *pluralității aparente propriu-zise*, deși există în mod natural sau prin voința legii o singură acțiune sau inacțiune, dispoziția legală este formulată astfel încât pare să confirme ideea unei pluralități de infracțiuni^[2]. Această formă ar cuprinde: concursul de norme penale, concursul ideal de infracțiuni, infracțiunea continuată și infracțiunea complexă.

Pluralitatea aparentă improprie de infracțiuni^[3] există în cazurile în care această aparență rezultă fie din analiza actelor de executare, fie din interpretare, fie din ambele. Fundamentul acestei forme de pluralitate aparentă rezultă din interpretarea modului de desfășurare a activității concrete, desfășurare care pare să sugereze existența mai multor infracțiuni, deși în realitate există o unitate de infracțiune. În cadrul acestei forme ar intra: unitatea naturală simplă de infracțiune cu pluralitate de acte contextuale, infracțiunea continuă succesivă, complexitatea naturală și infracțiunea progresivă, nu însă infracțiunea deviată și infracțiunea de obicei.

Secțiunea a 2-a. Infracțiunea deviată. Concept

5. În doctrina penală română, infracțiunea deviată este analizată în cadrul unității de infracțiune, mai precis în cadrul *unității naturale de infracțiune*, alături de infracțiunea simplă și infracțiunea continuă.

Unitatea de infracțiune, după cum se cunoaște, a făcut obiectul a numeroase controverse, atât în doctrină, cât și în practica judiciară penală, și ca o consecință a faptului că legea penală română nu conține prevederi care să clarifice conceptul de unitate naturală de infracțiune și unitate legală de infracțiune și nici dispoziții care să delimiteze clar sfera lor de cuprindere.

[1] V. Dongoroz, Drept penal..., p. 263, 269; C. Duvac, Unitatea de infracțiune și pluralitatea de infracțiuni. Reflecții, în R.D.P. nr. 2/2008, p. 104-105.

[2] C. Duvac, Pluralitatea aparentă..., p. 30.

[3] *Idem*, p. 31.

Se știe că în Codul penal în vigoare nu există decât o singură prevedere referitoare la unitatea de infracțiune, și anume art. 41^[1], care definește infracțiunea continuată și infracțiunea complexă ca forme ale unității legale de infracțiune. Tot astfel, noul Cod penal^[2], în art. 35^[3], definește numai conținutul infracțiunii continuate și al celei complexe, lipsind orice mențiune asupra unității naturale de infracțiune.

În aceste condiții, după părerea noastră, s-ar impune o examinare mai profundă a noțiunii de unitate naturală de infracțiune, cu atât mai mult cu cât infracțiunea deviată, obiect al cercetării noastre, constituie o formă a unității naturale de infracțiune.

În doctrina de specialitate^[4], infracțiunea deviată este considerată ca fiind una dintre cele mai controversate forme pe care le îmbracă unitatea naturală și este definită ca fiind acea infracțiune care se comite fie prin devierea acțiunii, din cauza greșelii făptuitorului, de la persoana împotriva căreia fusese îndreptată spre o altă persoană (*aberratio ictus*), fie prin îndreptarea acțiunii, din cauza erorii făptuitorului, asupra altei persoane decât cea

^[1] Art. 41 C. pen. prevede: „(1) În cazul infracțiunii continuate și al infracțiunii complexe nu există pluralitate de infracțiuni. (2) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. (3) Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element sau ca circumstanță agravantă, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală”.

^[2] Adoptat prin Legea nr. 286/2009 (M. Of. nr. 510 din 24 iulie 2009).

^[3] Art. 35 NCP are ca denumire „Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe” și prevede: „(1) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. (2) Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element constitutiv sau ca element circumstanțial agravant, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală”.

^[4] V. *Dongoroz*, *Drept penal...*, p. 264; N. *Giurgiu*, *Drept penal general. Doctrină, legislație, jurisprudență*, Ed. Cantes, Iași, 2000, p. 249-250; C. *Bulai*, *Manual de drept penal. Partea generală*, Ed. All, București, 1997, p. 471; C. *Mitrache*, *Cr. Mitrache*, *Drept penal român. Partea generală*, ed. a 2-a, revăzută și adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2009, p. 257-258; I. *Oancea*, *Tratat de drept penal. Partea generală*, Ed. All, București, 1994, p. 140; M. *Zolyneak*, *Drept penal. Partea generală*, vol. II, Ed. Fundației „Chemarea”, Iași, 1992, p. 521-522; R. *Stănoiu*, *Drept penal român. Partea generală*, Ed. Hyperion XXI, București, 1992, p. 100; I. *Pascu*, *Drept penal. Partea generală*, Ed. Hamangiu, București, 2007, p. 261.

pe care autorul voia să o vatăme sau să o pună în pericol (*error in persona*), fie prin alte forme de manifestare. Aceste formulări prezente în lucrările de specialitate nu oferă, propriu-zis, o definiție a infracțiunii deviate, ci doar înfățișează formele sub care se manifestă mai des aceasta, respectiv *aberratio ictus* și *error in persona*. Se știe însă că, pe lângă formele infracțiunii deviate pe care le analizează în mod curent doctrina noastră penală, există și alte forme de manifestare, respectiv *aberratio causae* și *aberratio delicti*, analizate în legislația și doctrina străină.

Având în vedere că nu există o reglementare clară în această materie, în Codul penal actual neregăsindu-se nicio definiție a infracțiunii deviate, nespecificându-se nici criteriile de determinare a unității naturale, în care ar fi inclusă și infracțiunea deviată, opiniile diferite formulate în literatura de specialitate apar normale în acest context.

Diversitatea de opinii exprimate cu privire la existența unității sau pluralității de infracțiune în cazul infracțiunii deviate subliniază atât complexitatea problematicii, cât și lacunele legislative existente în această materie.

Infrațiunea deviată este privită, într-o părere, ca o modalitate aparte a unității naturale de infracțiune, combătându-se ideea că ar exista în acest caz o pluralitate de infracțiuni, și anume o tentativă la infracțiunea intenționată ce se dorea a fi comisă în dauna persoanei inițial vizate și o infracțiune efectiv comisă în dauna unei alte persoane, neavută în vedere de către făptuitor în momentul executării activității infracționale (infracțiuni care s-ar afla în concurs real). Conform acestei opinii, singurul element distinctiv între infracțiunea simplă și cea deviată ar fi că, la aceasta din urmă, rezultatul actului unic s-a răsfrânt asupra altui obiect material decât cel aflat în reprezentarea făptuitorului, împrejurare care nu ar apărea ca fiind de natură să scindeze unitatea, ea reprezentând o eroare de fapt neesențială.

Această teorie a fost însușită de o mare parte a literaturii^[1]

[1] *Tr. Pop*, Comentare, în *C. Rătescu, H. Asnavorian, I. Ionescu-Dolj, Tr. Pop, I.Gr. Perieșeanu, M.I. Papadopolu. V. Dongoroz, N. Pavelescu*, Codul penal Carol al II-lea adnotat. Partea generală, vol. I, Ed. Socec, București, 1937, p. 342. Autorul consideră ipotezele de *error in personam*, *error in objecto* și *aberratio ictus* drept cazuri de eroare de fapt neesențială; *V. Dongoroz*, *Drept penal...*, p. 264; *E. Petit, C.Gr. Zota*, Codul penal Carol al II-lea adnotat, Ed. Ziarului „Universul”, București, 1939, p. 155; *I. Rădulescu*, *Curs de drept penal*, ed. a 2-a, Ed. Cultura Poporului, București, 1939, p. 499; *G. Vrăbiescu*, *Curs de drept penal*, București, 1945, p. 334-335; *B. Braunste-*